

Γράφει ο **Γιώργος Βασιλάτος**

Στις 25 του περασμένου Γενάρη, μετά από χρόνια οικονομικής κρίσης, δυσβάσταχτων και συχνά απάνθρωπων μέτρων λιτότητας, οι Έλληνες πολίτες και ψηφοφόροι επέλεξαν η αντιμνημονιακή ψήφος τους να εκφραστεί από μια αριστερή κυβέρνηση που εκπροσωπείται από το ΣΥΡΙΖΑ.

«Σχηματισμένος» από συνιστώσες σοσιαλιστικές, κομμουνιστικές, και οικολογικές, ενισχυμένος ακόμα και από το παλιό ΠΑΣΟΚ, ο ΣΥΡΙΖΑ φαινόταν να είναι δίπλα σε αυτόνομα κοινωνικά κινήματα και υποσχόταν με επικαιροποιημένα προγράμματα (Αθηναΐδα '12), και προεκλογικά (Θεσσαλονίκη '14) να σταματήσει τη λιτότητα, να αντιταχθεί στο κατεστημένο, να σταθεί απέναντι στην Ε.Ε. των κεφαλαιοκρατών, να καταργήσει, να σκίσει μνημόνια, ακόμα και να πατάξει την αστυνομική βία, που είχε τεθεί εκτός ελέγχου έως τότε.

Στο εξωτερικό ο ΣΥΡΙΖΑ ακούστηκε για πρώτη φορά, τον Δεκέμβρη του 2008, σαν ένα αριστερό κόμμα εκφραζόμενο από το λιγότερο από το 5% του εκλογικού σώματος. Ήταν πρακτικά το κοινοβουλευτικό κόμμα που αμέσως καταδίκασε την αστυνομική βία που οδήγησε στη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, η οποία οδήγησε στην εξέγερση του Δεκέμβρη του '08. Από τότε, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει γίνει το πιο ισχυρό κόμμα στην Ελλάδα, προσελκύοντας πολλούς από τους ψηφοφόρους που είχαν υποστηρίξει άλλα κόμματα, κυρίως το ΠΑΣΟΚ και κάποιους οι οποίοι στο παρελθόν είχαν συνηθίσει στην «αποχή» ή στην αναποφασιστικότητα. Ακόμα και προσκείμενοι στον αναρχικό χώρο, ελπίζοντας ότι μετά από χρόνια βίας και καταστολής, η εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ θα παρείχε μια πολυπόθητη ανάσα, πήγαν στην κάλπη ρίχνοντας το μαγικό χαρτάκι.

Αλλά η νίκη, θα είναι τελικά προσφορά οξυγόνου του ΣΥΡΙΖΑ σε κινήσεις για την κοινωνική αλλαγή, ή αυτές οι κινήσεις θα πάθουν ασφυξία; Έχουμε δει κι άλλες τέτοιες υποσχέσεις της “ελπίδας και της αλλαγής” πριν. Θα μου πείτε σε άλλες χώρες, σε άλλες νοοτροπίες, σε άλλα συστήματα, αλλά αξίζει τον κόπο ίσως και να συγκρίνουμε κάποιες καταστάσεις. Ιδίως, όταν ο πιο «δημοκρατικός» Αμερικάνος Πρόεδρος ο Ομπάμα κέρδισε τις προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ, αλλά κι όταν ο Λούλα και άλλοι αριστεροί πολιτικοί πήραν την εξουσία στη Λατινική Αμερική. Όταν ο Λούλα εξελέγη το 2002, η Βραζιλία συγκλονιζόταν από μερικά απ'τα πιο ισχυρά κοινωνικά κινήματα του κόσμου. Η νίκη του σήμανε τελικά μια τέτοια οπισθοδρόμηση σε λαϊκές οργανώσεις της βάσης που έφτασε το 2013 για τους Βραζιλιάνους, ώστε να μπορέσουν να εξαπολύσουν μια κάποια «αντεπίθεση» στα νεοφιλελεύθερα «έργα - σχέδια» που του άφησαν αμανάτι οι προκάτοχοί του. Και με μια Ρούσεφ, πια, που αλλού πατά κι αλλού βρίσκεται.

Οι συνέπειες της νίκης του ΣΥΡΙΖΑ στις τελευταίες εκλογές ήδη γίνονται αισθητές σε όλο τον κόσμο, ειδικά για εκείνους που ανήκουν ή εκπροσωπούν διάφορα κοινωνικά κινήματα. Κόμματα, κινήσεις, με πρότυπο το ΣΥΡΙΖΑ είναι σε άνοδο σε όλη την Ευρώπη. Τα διεθνή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα παρακολουθούν το ελληνικό «πείραμα», αλλά έτσι παρακολουθούν και τα εκατομμύρια των ανθρώπων που έχουν απηυδήσει με το να είναι στο μεταίχμιο μιας ακόμα κρίσης του καπιταλισμού, όπως επίσης και εθνικιστικές και φασιστικές γκρούπες που ελπίζουν να εκμεταλλευτούν την οργή του κόσμου.

Πρέπει να καταλάβουμε γιατί αυτά τα κόμματα - κινήσεις (αριστερών, κατά τα άλλα, πεποιθήσεων) αντλούν τόσο μεγάλη υποστήριξη, το δομικό ρόλο τους στη διατήρηση, πολλές φορές, του καπιταλισμού

και του πελατειακού κράτους, καθώς ο τρόπος εμφάνισής τους και ίσως η αναπόφευκτη πτώση τους θα μετατοπίσει το πλαίσιο της αντίστασης. Η Αριστερά της ρήξης, της ανατροπής, του αγώνα, κατ' αρχήν δεν πρέπει να αφήσει σε χλωρό κλαρί την καινούρια κυβέρνηση και να την βοηθήσει όπου χρειαστεί να υλοποιήσει τις προεκλογικές της δεσμεύσεις, με όποιες αρχικά, συμφωνεί και να σταθεί απέναντί της, όπου κι όταν αυτό κριθεί απαραίτητο, από τη στιγμή που οι πολιτικές της δεν συνάδουν με τα συμφέροντα του εργαζόμενου, του ανέργου, του νέου, του φοιτητή, του συνταξιούχου, του λαού. Πρέπει να προετοιμαστεί ειδικά για τους σκληρούς αγώνες που ίσως ακολουθήσουν καθώς οι καιροί αλλάζουν, για να μη βρεθεί εκεί μόνη και στριμωγμένη σε μια γωνία.

Η ιστορία τώρα γράφει ένα σημαντικό κεφάλαιο για μας. Καλό θα είναι να συμμετέχουμε στη συγγραφή του. Να μην αφήσουμε άλλους να αποφασίζουν για τις ζωές μας.